

Arrest

nr. 232 049 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Ali FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de stad LIER, vertegenwoordigd door de burgemeester
de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de “mondelijke weigering van afgifte van een F-kaart door de stad Lier” en van de “mondelijke weigering van verblijf van meer dan drie maanden in functie van zijn Belgisch kind” van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beiden van 21 augustus 2014.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest 187 455 van 23 mei 2016 waarbij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de zaak sine die heeft uitgesteld wegens de prejudiciële vraag die werd gesteld aan het Hof van Justitie bij arrest nr. 161 497 van 8 februari 2016, dat heeft geresulteerd in het arrest KA e.a. t. Belgische Staat van 8 mei 2018.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. HALLI, die loco advocaat A. FADILI verschijnt voor verzoeker en van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de eerste verweerder en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de tweede verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juli 2006 werd het kind van verzoeker geboren. Op de geboorteakte, zoals blijkt uit het administratief dossier, werd eerst als naam N.B.B.D vermeld. Verzoeker startte een procedure betwisting vaderschap.

Op 18 december 2006 werd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg de vaderschapsbetwisting beslecht in het voordeel van verzoeker.

Op 29 juni 2007 werd verzoeker door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een geldboete wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Op 17 april 2009 werd in hoofde van verzoeker een ministerieel besluit van terugwijzing genomen, waarbij verzoeker werd gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, behoudens bijzondere machtiging van de minister van Migratie- en asielbeleid.

Bij arrest nr. 32 608 van 13 oktober 2009 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Aangaande de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het kind N.D. stelde de Raad vast dat verzoeker geen bewijs voorlegde dat hij het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefende, en dat er zich geen geboorteakte of akte van erkenning in het dossier bevond. Er werden geen bewijzen in dat verband bij de repliekmemorie gevoegd. Het enige wat bleek was dat de partner van verzoeker meedeelde dat zij samen een dochter hebben. Verzoeker kon bijgevolg niet met concrete gegevens staven dat hij de vader was van een Belgisch kind.

Op 25 april 2012 werd verzoeker vrijgelaten uit de gevangenis.

Op 26 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 135 500 van 18 december 2014 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM met betrekking tot het kind N.D. stelde de Raad vast dat op het ogenblik van het bestreden bevel van 26 april 2012 niet bleek dat het kind reeds erkend was door verzoeker, noch dat verzoeker de juridische vader van het kind in kwestie was. Verzoeker kon toen niet voorhouden de vader te zijn van een Belgisch kind. Ook al stelde verzoeker ter zitting van 27 november 2014 dat hij zijn kind ondertussen erkend had en dat een verblijfsregeling werd uitgewerkt via de jeugdrechtbank van Turnhout, benadrukte de Raad dat het gezinsleven wordt beoordeeld op het moment van het bestreden bevel en de ter zitting aangebrachte elementen niet ter zake deden en het gezinsleven tussen verzoeker en het kind N.D. niet aannemelijk werd gemaakt.

Op 27 april 2012 verzocht verzoeker om herinschrijving in de bevolkingsregisters.

Op 7 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om heringeschreven te worden in de bevolkingsregisters. Bij arrest nr. 135 501 van 18 december 2014 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 29 april 2013 erkende verzoeker zijn kind.

Op 7 februari 2014 velde de jeugdrechtbank van Turnhout het vonnis waarbij het gezag over de persoon en het beheer van de goederen van het kind wordt opgedragen aan beide ouders gezamenlijk. Ook het verblijf wordt geregeld, afwisselend bij de ouders. Dit vonnis werd later bevestigd bij arrest van 1 december 2014 van de familiekamer van het hof van beroep te Antwerpen.

Op 20 februari 2014 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Op 13 mei 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en weigerde hij de aanvraag van 20 februari 2014 in overweging te nemen omwille van het ministerieel besluit (bijlage 13). Tegen deze bijlage 13 diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij

arrest nr. 232 048 van 31 januari 2020 ging de Raad over tot een partiële vernietiging. De verwijderingsmaatregel werd vernietigd, het beroep tegen de weigering tot in overwegingname van de aanvraag tot gezinshereniging werd zonder actueel belang verklaard en verworpen.

Op 21 augustus 2014 meldde de stad Lier per elektronisch schrijven aan de raadsman van verzoeker dat er geen F-kaart uitgereikt kan worden en dat de stad werd meegedeeld dat er wel degelijk een negatieve beslissing werd genomen in de vorm van een bijlage 13 die verwees naar de onrechtmatig ingediende bijlage 19ter.

Dit is de eerste bestreden "beslissing", waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Geachte meester

Naar aanleiding van uw fax van vandaag aangaande uw cliënt O(...) B(...), kan ik bevestigen dat de stad Lier niet kan overgaan tot het uitreiken van de F-kaart. Vanuit de dienst vreemdelingenzaken te Brussel werd ons meegedeeld dat er wel degelijk een negatieve beslissing genomen werd in de vorm van een bijlage 13, die verwees naar de onrechtmatig ingediende bijlage 19ter. Aangezien uw cliënt immers onderworpen is aan een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing had deze bijlage 19ter en het attest van immatriculatie nooit mogen worden afgegeven. De bijlage 19ter werd afgeleverd toen de stad Lier nog niet op de hoogte was van het betreffende Ministerieel Besluit. Toen de stad hiervan in kennis werd gebracht werd na betekening van de bijlage 13 het attest van immatriculatie dan ook ingehouden. Vandaar is ook de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel van oordeel dat er geen bijlage 20 dient opgemaakt te worden, maar dat de bijlage 13 volstaat. (...)"

Op 21 augustus 2014 meldde eveneens de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding per schrijven aan de raadsman van verzoeker dat verzoeker voorwerp uitmaakt van een ministerieel besluit tot terugwijzing, dat de opstart van een procedure gezinshereniging verhindert.

Dit is de tweede bestreden "beslissing" waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) B(...), O(...)

Geboren te (...) op (...)

Onderdaan van Marokko

Adres: (...)

N.N (...)

Geachte Meester,

In antwoord op uw schrijven dd 21.08.2014 kan ik u het volgende meedelen:

Uw cliënt(e) maakt het voorwerp uit van een Minstreeel Besluit tot terugwijzing (cf. artikelen 26 en 46 van de Vreemdelingenwet). Dat is een zwaarwichtige maatregel.

Een dergelijk besluit verhindert de opstart van een procedure gezinshereniging (cf. RvS 4 december 2012, nr. 70.912), daargelaten artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit. Vertrouwend u te hebben ingelicht."

Bij schrijven van 11 februari 2015 vroeg verzoeker om de opheffing van het ministerieel besluit van 17 april 2009 tot uitwijzing. Er kwam geen antwoord op dit verzoek tot opheffing.

Op 21 juni 2017 diende de verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Bij schrijven van 2 juli 2017 diende verzoeker een nieuw verzoek in tot de opheffing of schorsing van het ministerieel besluit van 17 april 2009 tot uitwijzing.

Op 5 oktober 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), waarin werd gesteld dat de aanvraag gezinshereniging van 21 juni 2017 niet in overweging genomen kan worden omwille van het ministerieel terugwijzingsbesluit. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 215 415.

Op 28 december 2017 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Bij schrijven van 28 december 2017 diende verzoeker een verzoek in tot de intrekking van het ministerieel besluit tot uitwijzing van 17 april 2009.

Op 26 juni 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot niet-inoverwegingname van de aanvraag gezinshereniging van 28 december 2017. Het beroep tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 223 985.

Op 12 juli 2018 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging het verzoek tot opheffing van het ministerieel besluit tot uitwijzing van 17 april 2009.

Op 20 juli 2018 bood verzoeker zich aan te Antwerpen en op 23 juli 2017 te Lier met de vraag om een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Op 23 juli 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot niet in aanmerkingneming van de vraag tot gezinshereniging.

Op 1 augustus 2018 bood verzoeker zich aan te Mortsel met de vraag om een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Op 1 augustus 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot niet in aanmerkingneming van de vraag tot gezinshereniging.

Op 4 september 2018 bood verzoeker zich opnieuw aan te Mortsel met de vraag om een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Op 4 september 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot niet in aanmerkingneming van de vraag tot gezinshereniging.

Op 5 oktober 2018 diende verzoeker een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd verzoeker op 19 oktober 2018 veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf maanden en een geldboete van 100 euro.

Op 2 april 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 225 881 van 9 september 2019 vernietigde de Raad deze beslissing wegens een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2. Over de rechtspleging

Ter zitting wordt aangenomen dat aangaande de eerste bestreden "beslissing", zijnde de e-mail van de stad Lier, deze stad Lier de eerste verwerende partij is en Mr. NIJVERSEEL, loco Mr. COEL optreedt.

Betreffende de tweede bestreden "beslissing", zijnde het antwoord van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, treedt Mr. MISSEGHERS loco Mr. DECORDIER als tweede verwerende partij op.

3. Over de ontvankelijkheid

Tweede verweerder werpt in de nota met opmerkingen ten aanzien van beide “beslissingen” een exceptie van onontvankelijkheid op. Hij ontwikkelt de exceptie als volgt:

“De door verzoekende partij als bestreden beslissingen beschouwde ‘mondelijke weigeringsbeslissingen’ maken naar mening van verweerder geen aanvechtbare beslissingen uit. Een beroep tot nietigverklaring moet krachtens de artt. 39/2, §2 en 39/82, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, een beslissing of bestuurshandeling tot voorwerp hebben. Desbetreffend dient voor het begrip ‘beslissing’ teruggegrepen worden naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft (Gedr. St. Kamer, 2005-206, nr. 2479/001,83). Aldus dient onder een ‘beslissing’ of ‘bestuurshandeling’ te worden verstaan een handeling waarbij wordt beoogd een wijziging aan te brengen in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene. Dit is in casu niet zo. Inderdaad zijn de bovenvermelde mondelinge weigeringen geen aanvechtbare rechtshandelingen. Er wordt immers geen einde gesteld aan een verblijfsrecht en aldus worden er geen wijzigingen aangebracht in de bestaande rechtstoestand van de betrokkene.

De mededelingen van de stad Lier en de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zijn derhalve louter informatief van aard, zoals daaruit ook duidelijk blijkt.

Zie daarover volgende cassatierechtspraak:

“Het louter meedelen van een standpunt door de overheid in een bepaalde zaak zonder dat dit op zich rechtsgevolgen met zich meebrengt is geen aanvechtbare administratieve rechtshandeling die zelf rechtsgevolgen teweegbrengt en die een onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkent aan de verzoekende partijen.” (R.v.S. nr. 208.550 van 28 oktober 2010)

En ook:

“De bestreden akte is slechts een loutere inlichting die verzoekers rechtstoestand niet wijzigt. Het is dan ook geen voor vernietiging vatbare handeling.” (R.v.S. nr. 113.948 van 19 december 2002)

Deze mededelingen verwijzen an sich ook slechts naar de beslissing dd. 13.5.2014 tot bevel om het grondgebied te verlaten, waarin werd gemotiveerd dat aan verzoekende partij ten onrechte een bijlage 19ter en een Attest van Immatriculatie werd afgeleverd. Immers maakt verzoekende partij het voorwerp uit van een Ministerieel Besluit tot Terugwijzing dd. 17.4.2009 en kan zij gedurende een periode van 10 jaar het Belgische grondgebied niet betreden.

Tegen deze beslissing stelde verzoekende partij ten andere een afzonderlijk annulatieberoep in. [...]

Deze voornoemde informatieve e-mail en brief maken geen aanvechtbare beslissingen uit.

Zodoende is de vordering van verzoekende partij niet ontvankelijk.”

Een aanvechtbare rechtshandeling is een van een bestuur uitgaande eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die rechtsgevolgen doet ontstaan voor de bestuurde of die belet dat dergelijke rechtsgevolgen tot stand komen (vaste rechtspraak Raad van State, zie onder meer RvS 13 juli 2015, nr. 231.935; RvS 22 oktober 2007, nr. 175.999). Het gaat met andere woorden om een individuele rechtshandeling die gericht is op de wijziging van een bestaande rechtstoestand of die integendeel erop gericht is een wijziging in die rechtstoestand te beletten (RvS 22 augustus 2006, nr. 161.910).

De Raad wijst erop dat verzoeker op 20 februari 2014 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter), als bloedverwant in opgaande lijn van zijn Belgische minderjarige dochter. Vervolgens nam de gemachtigde de bijlage 13 van 13 mei 2014 die niet enkel een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, doch eveneens een weigering om de aanvraag van 20 februari 2014 in overweging te nemen. Tegen deze beslissing heeft verzoeker ook een beroep ingesteld bij de Raad, zoals gekend onder het rolnummer 156 938, en hierdoor heeft verzoeker zijn rechten van verdediging zowel tegen de verwijderingsmaatregel als tegen de weigering van inoverwegingname van de voormelde aanvraag van 20 februari 2014 kunnen uitoefenen.

Thans, wat betreft het schrijven van de stad Lier van 21 augustus 2014 kan niet redelijkerwijs betwist worden dat dit schrijven louter verwijst naar de beslissing die de gemachtigde volgend op de aanvraag heeft genomen in de vorm van een bijlage 13. Dit louter meedelen van de stad Lier heeft geen rechtsgevolgen doen ontstaan voor verzoeker, noch verhindert het dat rechtsgevolgen kunnen ontstaan voor verzoeker. De rechtstoestand van verzoeker werd immers gewijzigd door de hieraan voorafgaande bijlage 13, niet door de informatieve e-mail. Deze e-mail is geen aanvechtbare rechtshandeling.

Ter zitting bevestigt de raadvrouw van eerste verweerder dat het om een niet-aanvechtbare rechtshandeling gaat. De raadvrouw van verzoeker gedraagt zich naar de wijsheid van de Raad. Hiermee heeft ze niet aangetoond dat de aangevochten e-mail van de stad Lier een aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt.

Wat het schrijven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 21 augustus 2014 betreft, is de Raad er eveneens van overtuigd dat dit schrijven in casu, nu het werd voorafgegaan door de bijlage 13 die zowel een verwijderingsmaatregel als een weigering van inoverwegingname van een aanvraag tot gezinshereniging inhoudt en waartegen verzoeker zijn rechten van verdediging kan uitoefenen, geen rechtshandeling uitmaakt die voor verzoekers rechtsgevolgen heeft teweeg gebracht. Er blijkt duidelijk dat dit schrijven van 21 augustus 2014 een antwoord betreft op een schrijven van de raadsman en dat in dit antwoord wordt samengevat wat reeds in de beslissing staat van 13 mei 2014. De gemachtigde herhaalt, zoals reeds werd gesteld in de bijlage 13, dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een MB tot terugwijzing, verwijst opnieuw naar de artikelen 26 en 46 van de Vreemdelingenwet en stelt opnieuw dat dit de opstart van een procedure gezinshereniging verhindert. De Raad meent dan ook dat dit schrijven in casu geen wijziging aan de rechtstoestand van verzoeker heeft teweeg gebracht, noch verhindert dat rechtsgevolgen ontstaan, zodat dit schrijven niet als een aanvechtbare rechtshandeling kan worden beschouwd.

Verweerder volgt dit standpunt ter zitting.

De raadvrouw van verzoeker wijst er ter zitting op dat in het schrijven van 21 augustus 2014 van de raadsman van verzoeker, hij erop heeft gewezen dat sedert de aanvraag van verzoeker op 20 februari 2014 geen beslissing binnen de zes maanden is gevolgd en verzoeker dan ook in het bezit moest worden gesteld van een F-kaart. Hij wees er ook op dat de bijlage 13 geen weigering is van een aanvraag tot verblijf als familielid van een Belg.

Ook al kan de Raad volgen dat de "bijlage 13" geen klassieke weigering is van een aanvraag tot verblijf als familielid van een Belg, onder meer aangezien dit geen bijlage 20 betreft, heeft de waarnemend voorzitter er ter zitting op gewezen dat niet redelijkerwijs kan worden ontkend dat wel een beslissing aangaande de voormelde aanvraag werd genomen door middel van die "bijlage 13", namelijk de niet in overwegingname ervan. Verzoeker heeft dienaangaande ook zijn rechten van verdediging kunnen uitoefenen nu hij deze bijlage 13 ook heeft aangevochten voor de Raad. Vervolgens gedraagt de raadvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad. Hiermee heeft zij niet aangetoond dat het antwoord van de gemachtigde van 21 augustus 2014 op het schrijven van de raadsman van dezelfde datum rechtsgevolgen voor verzoeker heeft doen ontstaan of heeft verhindert dat rechtsgevolgen kunnen ontstaan. Het schrijven van de gemachtigde bevat een loutere verwijzing naar de inhoud van de bijlage 13 van 13 mei 2014.

Bijkomend heeft de Raad vastgesteld dat ondertussen verzoeker reeds tal van nieuwe aanvragen tot gezinshereniging in functie van zijn minderjarige Belgische dochter heeft ingediend en dat de laatste aanvraag van 5 oktober 2018 heeft geresulteerd in een bijlage 20 van 2 april 2018 zonder bevel om het grondgebied te verlaten en dat deze bijlage 20 door de Raad bij arrest nr. 225 881 van 9 september 2019 werd vernietigd. Bijgevolg moet de gemachtigde zich hoe dan ook opnieuw buigen over de hangende aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker als vader van zijn minderjarige Belgische dochter en moet hij dit doen rekening houdend met de actuele situatie en met respect voor het gewijsde van het voormelde arrest van de Raad van 9 september 2019. Bijgevolg heeft verzoeker ook geen belang bij een nieuw onderzoek door de gemachtigde van de aanvraag van 20 februari 2014. Dit werd eveneens vastgesteld bij arrest nr. 232 048 van 31 januari 2020 waarbij de raadvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid heeft gedragen en hiermee het actueel belang niet heeft aangetoond.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES